

VOLTA

James
Patterson

edice
KLOKAN

Copyright © 2013 by James Patterson
Translation © Jan Mrlík, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MISTRESS
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-636-8

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ
SBĚRATEL POLIBKŮ
JACK A JILL
KOČKA A MYŠ
TANEC SMRTI
SPIRÁLA ZLOČINU
CHUŤ KRVE
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY
VE ZLOMKU VTEŘINY
MISTR ZLOČINU
POŠTA OD MARY
NEDOSTATEK DŮKAZŮ

PODRAZ
ČERNÝ TYGR
UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
MISTROVSKÝ TAH
ZABÍT ALEXE CROSSE
POSEDLOST
ŠŤASTNÉ A VESELÉ
PŘÍMÝ ZÁSAH
CITLIVÉ MÍSTO
HODINA PRAVDY

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT
DRUHÁ ŠANCE
KAŽDÝ TŘETÍ DEN
ČTVRTÝ V POŘADÍ
PÁTÝ JEZDEC
ŠESTÝ CÍL
SEDMÉ NEBE
OSMÉ DOZNÁNÍ

DEVÁTÝ SOUD
DESÁTÉ VÝROČÍ
JEDENÁCTÁ ROZHODNE
DVANÁCTÉ ZLO
OSUDNÁ TŘINÁCTKA
ČTRNÁCTÝ HŘÍCH
PATNÁCTÝ SKANDÁL
ŠESTNÁCTÁ LEŽ

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY
PODEZŘELÝ Č. 1
SOUKROMÁ PRAVIDLA

JEN PRO ZVANÉ
PASTÝŘ

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU
DENÍK – ROMANCE
LÍBÁNKY
DŮM NA PLÁŽI
STOPY V PÍSKU
ZÁLUDNÉ VLNY
BIKINY
VÝSTRAHA
OKO ZA OKO

OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ
POHLEDNICE SMRTI
PROVINILÉ MANŽELKY
NEZNÁMÝ SOUPEŘ
DOKONALÁ ILUZE
SMEČKA
DRUHÉ LÍBÁNKY
NEROZLUČNÝ PÁR
VADÍ, NEVADÍ

*Nesmírně talentované
Sally McDaniel-Smithové
za pomoc s touto knihou
a za uchování mé přičetnosti
během uplynulých šesti let.
D. E.*

Kapitola 1

Tak se podívejme, co má ve skřínce s léky. Tedy dokud jsem ještě tady.

Ovšem opatrně. Než rozsvítíš, zavři dveře koupelny. Ostatek jejího bytu tone ve tmě. Nejlepší bude nechat to tak.

Tak co tu máme... Pleťové vody, krémy, zvlhčující přípravky, balzám na rty, ibuprofen. Co léky? Amoxicillin na zánět dutin... Lorazepam, ten je proti pocitu úzkosti...

Diana trpí úzkostmi? Hrome, proč by *ona* měla zažívat nějaké úzkosti? Je to ta nejvyrovnanější žena, jakou znám.

A co je tohle? Cerazette... antikoncepční přípravek. Ona bere pilulky? Diana bere antikoncepční pilulky? Nikdy se mi o tom nezmínila. Se mnou žádný sex nemá. Tedy aspoň prozatím. S kým tedy asi souloží?

Pokaždé když si myslím, že už jsem tě přečetl, Diano, mi rychle připomeneš, jak jsi tajemná. *Tajemství schované v hádance skryté v záhadě* – to je hláška Joea Pesciho z filmu *JFK*, ačkoli poprvé tuhle větu vyslovil Winston Churchill v roce 1939 v rozhlasovém projevu, když popisoval Rusko. Prezident Roosevelt, který se během války s Churchillem velice sblížil, mu jednou napsal: *Je zábavné žít v jednom desetiletí spolu s vámi.*

Diano, je zábavné žít v jednom desetiletí spolu s tebou. Ted' promiň, ale podívám se ti do šatny v ložnici.

Stejný postup: vejít, zavřít dveře, pak teprve rozsvítit. Zamezit tomu, aby světlo proniklo do ostatních částí bytu.

Páni. Nejméně sto párů bot, puntičkářsky srovnaných. Loďičky na jehlovém podpatku od Stuarta Weitzmana. Černé kozačky pod kolena z krokodýlí kůže, to je Manolo Blahnik. Boty na podpatku od Rogera Viviera se špičkou z růžového

saténu. Červené boty značky Jimmy Choos. Růžové večerní sandály Escada. Černé lodičky Chanel, vhodné na zasedání správní rady nebo do pětihvězdičkové restaurace.

Woodrow Wilson dával přednost bílým plátěným střevícům, které nosil k lněným oblekům. Lincoln měl ze všech prezidentů největší nohu, velikost 47, naopak Rutherford B. Hayes nosil nejmenší boty velikosti 40.

Budete mi muset prominout. Myšlenky se mi někdy zatoulají poněkud stranou. Jsem něco jako Mojžíš při pochodu přes poušť. Ovšem ten pro to měl lepší vysvětlení. Taky trpěl vadou řeči, na rozdíl ode mě, když nebudeme počítat, že někdy úplně nevhodně vypustím z huby naprostou pitomost.

Jenže to by bylo na dlouhé povídání, takže zpátky k řádně naplánovanému postupu: šatna lady Diany. A copak je to tady, pověšené za řádkou oblečení, skryté před všemi čumily až na ty nejvzlezlejší voyeury? Hmm...

Kožené vestičky a kukly. Řetízky a bičíky. Vibrátory různých druhů a barev. Jeden je fialový a na konci zahnutý (to netuším proč). Většinou mají tvar mužského údu, některé jsou však opatřeny různými přívěsky neznámého účelu. Černé korálky na šňůrce. Piercing do prsních bradavek – to jsem myself poznal. Krémy a emulze. Dlouhé žluté pero...

Tu jsem v jediném okamžiku cosi uslyšel, uviděl a ucítil – pohyb napříč přes koberec, něco se mi otírá o nohu a obchází mě...

„Ahoj Skoříčko,“ pozdravím, hned jak se rozplyne okamžik hrůzy a přestane mrazení v zádech. Dianina tříletá habešská kočka. Slovo *habešský* znamená etiopský, ale má se za to, že tohle plemeno pochází z Egypta. Není to divné? Habešanky mají větší uši a delší ocásky než většina ostatních koček. Srst mají u kořínků světlejší než na konci, a tím se může chlubit jenom několik dalších kočičích plemen. Povídal jsem Dianě, že své kočce má říkat spíš Karamelka, protože by to přesněji vystihovalo barvu její srsti. Kromě toho mám radši karamel než skořici, zvláště karamelové žvýkáci bonbony.

Dobře, tak zpátky do práce. Zhasínám světlo v šatně, než otevřu dveře – v celém bytě je pořád všude tma. Připadám si jako Paul Newman ve filmu *Zloděj*.

Začnu v ložnici. Po straně, poblíž balkonu, stojí stůl. Vedle něho na stěně několik elektrických zásuvek. Do dolní zásuvky adaptér na stejnosměrný proud a šňůru od něho protáhnu za závěsem kryjícím okno a konec volně položím za stůl. Vypadá to jako docela běžný adaptér k počítači nebo nějakému přístroji. Ve skutečnosti je to pohybem aktivovaná kamera s vysokým rozlišením a záznamovým zařízením, které uchová v paměti dvaatřicet hodin barevného záznamu dění v místnosti. Kdyby to bylo nezbytné, je možné ji přepnout na průběžné natáčení, ale aktivace pohybem je v tomto případě příhodnější. Tuhle věčičku mám rád, protože nepotřebuje baterii, když je zastrčená přímo v zásuvce. A nevysílá žádný signál, jen pořizuje záznam na SD kartu, kterou je pak možné přehrát na počítači, takže se přístroj nedá odhalit vyhledávačem odposlouchávacích zařízení.

Držím se při podlaze a přesunu se do Dianina hlavního obývacího prostoru, což je velká otevřená část bytu sdružující malý kuchyňský kout a velký obývací s jídelnou. Její byt leží v nejvyšším poschodí bytového domu v Georgetownu, což znamená, že platí za dobrou adresu, ne za podlahovou plochu.

Nechci použít druhý falešný adaptér, protože kdyby našli jeden, objeví i druhý. Pestrost, to je moje heslo. Jenže instalovat tenhle druhý kousek bude o něco složitější než jen něco vrazit do zásuvky, a budu na to potřebovat brýle pro noční vidění – podobně jako ten sériový vrah v *Mlčení jehňátek*, až na to, že já jsem nikdy nikoho nezavraždil, natož abych někoho stáhl z kůže.

Vraždu je možné spáchat tak, že vypadá jako sebevražda, a sebevraždu spáchat tak, že vypadá jako vražda.

Už vás otravuje věčný strach před požárem nebo před lupiči? Chcete sledovat hosty na vašem večírku a současně je chránit před nechtěným vdechováním dýmu? Představujeme

Benjaminův funkční detektor kouře a skrytou barevnou kameru, vše v jednom. Zařízení snadno umístíte kdekoli na strop a dodává se ve třech atraktivních barevných odstínech, aby ladilo se všemi vzory tapet. Teď to nejlepší – kamera s objektivem o průměru 3,6 milimetru a zabudovaný mikrofon vám umožní vidět a slyšet vše, co se v místnosti děje. A to ještě není všechno: pokud objednáte hned teď, přidáme dvanáctivoltový síťový adaptér zcela zdarma!

Můžete mi věřit, že nejsem tak úplně normální, jak vypadám.

Výborně, hotovo. Kuchyň vyhlíží stejně, jako když jsem do ní vešel. Starý Dianin detektor kouře a brýle pro noční vidění jsem hodil do sportovního vaku a ještě jsem se minutku zdržel, abych se ujistil, že jsem tady po sobě nic nenechal.

Kontrola času na hodinkách: je 9.57 večer. Dostal jsem pokyn, že mám nejpozději v deset vypadnout. Takže mám ještě tři minutky k dobru.

Sáhl jsem po klice, když mi to došlo – dopustil jsem se příšerné chyby.

Ve *Zloději* nehrál Paul Newman. Byl to James Caan.

Jak jsem si mohl splést Paula Newmana a Jamese Caana? Nejspíš nervy.

Zamkl jsem a rychle jsem přešel po chodbě k požárnímu schodišti, od jehož dveří mám taky klíč. Otevřel jsem je a vyklouzl do nočního vzduchu zrovna ve chvíli, kdy se z chodby ozvalo *ding* výtahu, který právě přijel.

Kapitola 2

Scházel jsem po požárním schodišti krok za krokem celých šest pater a křečovitě jsem svíral zábradlí. Nemám rád výšky. Prezidenti Washington a Jefferson chtěli, aby District of Columbia zůstal „nizkým městem“. Naprosto je chápu.

Po roce 1890 postavili na Q Street hotel Cairo, který byl vysoký padesát metrů a tyčil se nad okolní zástavbu. Následovalo značné pozdvížení, na něž Kongres o několik let později reagoval tím, že vyhlásil zákon o výšce budov. Tuto normu v roce 1910 revidovali tak, že stanovila ještě restriktivnější podmínky. Nyní je maximální výška budov v hlavním městě omezena tak, že mohou být vysoké jako šířka ulice, k níž stojí čelem, plus šest metrů. Ulice v DC jsou málokdy širší než třicet nebo pětadvacet metrů, takže výška zdejších domů zpravidla nepřesahuje 40 metrů, což obvykle znamená třináct a méně podlaží.

Pro mě je to pořád ještě moc vysoko. Nedokážu se postavit těsně k římse. Nebojím se, že bych ztratil rovnováhu nebo uklouzl. Bojím se, že skočím.

Když jsem sešplhal na zem, prošel jsem parkovištěm a po schodech vystoupil na cihlami dlážděnou pěšinu, která se táhne podél kanálu C&O. Diana bydlí v krátkém kousku Třiatřicáté ulice zabírajícím jen dva bloky mezi řekou Potomac na jihu a kanály Chesapeake a Ohio na severu. Její byt leží v posledním domě před slepým koncem ulice, kterou ukončuje kanál, takže jsem skrytou cestou mohl dojít zpátky před čelní stranu jejího domu.

Je srpen, lepkavé dusno. Hlavní město postavili na bažinách a v této roční době zde panuje nesnesitelná vlhkost vzduchu. Vůbec nevyčítám Kongresu, že se drží stranou.

Před loftovým domem na protější straně ulice stáli dva mladší kluci, pokuřovali cigarety a okukovali mou motorku.

„Parádní mašina,“ pravil jeden z nich. Je pomešší a ošuntělý jako Joaquin Phoenix v *Zemřít pro...* – tam vystříhla Nicole Kidmanová podle mého mínění průlomovou roli, v níž poprvé předvedla, že dokáže utáhnout celý film.

„Líbí se ti?“ zeptal jsem se. Mně taky. Je to Triumph America 2009. Dvojité vačková hřídel, objem 865 kubíků, dvouválec čtyřtakt, dvojice zvednutých kónických výfuků, strašidelně černý lak s chromovými doplňky. Ano, zrovna takový, na ja-

kém jezdil Colin Farrell ve filmu *Daredevil*. Neříkám, že jsem si ho koupil jen kvůli tomu. Ani netvrdím, že ne. Je ovšem pravda, že je to fakt parádní mašina.

„Jezdíš na ní často ven mimo město?“ zeptal se ten kluk.

Colin Farrell byl skvělý v *Telefonní budce*. Taký se mi líbil ten policajtský film, který dělal s Edwardem Nortone, a ten kousek z budoucnosti s Tomem Cruisem, *Minority Report*. Jako herec je podceňovaný. Měl by natočit nějaký film s Nicole Kidmanovou.

„No jo, když mám možnost, tak vyjedu ven, aby si protáhla nohy.“ Neměl bych se zrovna teď tady v okolí vyskytovat, a přece kvákám s dvojicí kluků o své motorce.

Zvedl jsem pohled do tmy směrem k Dianinu bytu, k trojúhelníkovému balkonu, který trčí nad Třiatřicátou ulicí. Využívá ho víc jako zahrádku než k čemukoli jinému. Postranní římsy jsou plné květináčů se všelijakými rostlinami a květinami a na podlaze balkonu stojí větší nádoby s malými stromky, a o to všechno se Diana stará s laskavou péčí.

V bytě se rozsvítilo. Rozzářilo se okno v kuchyni.

„Co na tom máš obuté?“ zeptal se kluk a kopl do předního kola.

„110/90 ME880,“ odpověděl jsem. „Mám rád osmsetosmdesátky vpředu i vzadu.“

Že by Diana už byla doma? To je... zajímavé.

„Hustý,“ prohlásil ten kluk. „Chlap, ke kterému jezdím do pneuservisu, Metzelery nevede. Já jezdím už roky na Avonech.“

Podíval jsem se na něho. „Doted' jsem s pneumatikami neměl problém.“

Zeptal se mě, do jakého pneuservisu jezdím. Tak jsem mu to řekl a on si to zapsal na kousek papíru. Pak jsem nasedl na motorku a ještě naposled jsem zvedl pohled k Dianinu balkonu. Dobrou noc, lady Di...

Co to...

„Kristepane!“ vykřikl jsem.

Z balkonu se volným pádem řítí nějaké tělo hlavou napřed, šest pater až na zem. Zavřel jsem oči a odvrátil se, ale nemohl jsem vypnout uši před odporným *žuch*, když tělo dopadlo na cihlovou dlažbu, rozdrtilo se a praskaly kosti.

Kapitola 3

Seskočil jsem z motocyklu a rozběhl se k ní. Ne. To není možné. Nemůže to být ona...

„Viděl jsi to?“

„Co se stalo?“

Doběhl jsem až jako druhý, dřív se k ní dostaly dvě ženy, které vyskočily z auta zaparkovaného na kruhové příjezdové cestě a teď klečely vedle těla.

Ach, Diano. Tělo leží téměř na vozovce s rozhozenýma rukama a tváří k zemi. Zářivé vlasy pokrývají rozdrcený obličej i obrubník vedle. Zůstal jsem stát za těmi dvěma ženskými a jim přes ramena jsem se díval na jedinou ženu, kterou jsem kdy...

Proč, Diano? Proč sis tohle udělala?

Ozval se výkřik: „Viděl někdo, co se stalo?“

„To bylo z Dianina balkonu!“ volá někdo, kdo zrovna přibíhá na místo neštěstí.

Kolem těla se rychle shromažďuje dav lidí. Nikdo není schopný cokoli udělat, každý na ni jen zírá jako na nějaký muzejní exponát. A ona je – já to slovo ani nedokážu vyslovit, ale nedýchá, její tělo je roztříštěné, není... není už naživu.

Nechte ji na pokoji, říkám si v duchu, a možná i nahlas. Nechte jí volný prostor. Dopřejte jí trochu důstojnosti.

Ještě že je aspoň tma, která ji milosrdně zahaluje jakýmsi náznakem soukromí. Není vidět rozbitý obličej ani všechnu tu bolest, která se v něm musí zračit. To, že Diana i ve smrti

skrývá zničenou tvář před veřejností, jakýmsi podivným způsobem odpovídá její nekompromisní hrdosti.

Někdo volá sanitku. Pak náraz všichni lidé sahají po mobilních telefonech. Bezmocně jsem dosedl na paty. Nemohu pro ni vůbec nic udělat. Potom jsem zahlédl mezi čumily vpravo ode mě kusy rozbitého květináče a rozsypanou zeminu. Dokonce jsem rozlišil i flíček skořicové barvy. Znovu jsem se zahleděl nahoru na balkon, i když potmě a z tohoto úhlu nemohu nic vidět. Ale musí to být její muškát, pelargonie, které v květináčích letnila poblíž hrotu trojúhelníkového balkonu, vystrčeného nad ulici.

Vycouval jsem a odstoupil od narůstajícího zástupu lidí. Vracel jsem se na Třiatřicátou ulici, protože jsem nebyl schopen sdílet jejich morbidní zvědavost.

Otočil jsem se a na místě začal zvracet. Ani nevím jak, ale náraz jsem klečel na vozovce na všech čtyřech.

Diana mě hladí po tváři. Směje se na celé kolo, když jsem se v nově otevřené kavárně na M Street celý posypal práškovou smetanou. Je to zrovna měsíc, co mi předváděla nový odstín vlasů, které si nechala přebarvit na hnědo a byla zvědavá, co tomu budu říkat. Ten pohled, který na mě upřela, když myslela na něco, o čem nechtěla mluvit. Otočila se a podívala se na mě, a když si uvědomila, že jsem to já, usmála se. Bezstarostný úsměv, který možná nebyl zase tak bezstarostný. *Ty idiote, vždyť brala lorazepam – jak ti to mohlo ujít? Jak to, že sis nevšímal příznaků?*

Potřebovala ode mě pomoc a já jsem nebyl na pravém místě. Neudělal jsem všechny potřebné a nutné aktivní kroky. Nikdy by mě nenapadlo, že by se mohla rozhodnout pro *sebevraždu*.

Vraždu je možné spáchat tak, že vypadá jako sebevražda, a sebevraždu spáchat tak, že vypadá jako vražda.

„Hej, brácho...“

Ty muškáty.

„Támhle se někomu udělalo špatně!“

Utíkej, Benjamine, utíkej.

Do toho sirény, záblesky majáček probíjející tmu, a zakoušel jsem tíseň, jako by mi se mi nedostávalo vzduchu...

„Drž se,“ napomínal jsem se. „Drž se, Benjamin.“ Zhluboka jsem se nadechl a zvedl se na nohy.

„Dobře.“ Naskočil jsem na motorku a rychle odjel.

Kapitola 4

Vyhnul jsem se dálnici a raději se vydal domů ulicí Independence, protože jsem si nevěřil, že bych zrovna teď dokázal řídit motocykl vysokou rychlostí. Držel jsem stroj v klidu a nesnažil se nikoho předjíždět. Sledoval jsem cestu zamženými, uslzenými očima a ruce se mi tak třásly, že jsem sotva udržel řídítka.

Po Independence je to o něco blíže – 7,13 kilometru od dveří ke dveřím, abych byl přesný – než po dálnici, kudy je to 7,72 kilometru, ale městem to trvá o něco déle, 15 minut a 48 vteřin oproti 13 minutám a 12 vteřinám. V této noční době, kdy doprava prořídla, by se měl rozdíl v době dojezdu snížit. Během posledních devíti měsíců byla dojezdová doba cestou po Independence od 11 minut a 5 vteřin do 22 minut a 18 vteřin. Nikdy jsem neměl příležitost porovnat obě trasy během špičky, protože v ulicích Constitution a Independence platí v té době dopravní omezení, čemuž jsem musel přizpůsobit svou trasu, takže jsem očividně mohl všechna porovnávání rovnou vyhodit z okna. Bylo by to jako porovnávat jablka a pomeranče. Pomeranče a jablka.

Pelargonie. Jablka. Apple...

Fiona Appleová si zasloužila stát se větší hvězdou. Být aspoň tak populární, jako byla Amy Winehouseová. Vždycky mi jedna připomene druhou, ty hrdelní, oduševnělé hlasy... Ale Fiona jako by se po singlu „Criminal“ stáhla do pozadí. Ne že by se nakonec Amy vedlo nějak o hodně líp.

Jo, a k tomu, jak se mi rozbíhají myšlenky: Když na mě působí nějaký stres, je to horší. Doktor Vance pro to používal parádní termín – *adrenalinem vyvolané emocionální útočiště*, jenže já osobně si myslím, že se tím jen snažil ospravedlnit děsné peníze, které mu platil můj otec, aby mě „dal do pořádku“. Dlouho mi trvalo, než jsem přišel na to, že trpím histriickou poruchou osobnosti.

Jeden blok od Bílého domu jsem najel na ulici Pennsylvania, která mě – jako všechno, jako písnička nebo strom nebo kyslík – přivedla k myšlenkám na Dianu. *Je velice talentovaný*, řekla jednou o prezidentovi. *Chápe, o co se snažíme, jako nikdo před ním*.

Ach, Diano! Inteligentní, starostlivá, idealistická Diano. Udělala sis tohle sama? Nebo tě někdo zabil? Ani jedna z těch možností nedává smysl.

Ale já přijdu na to, jak se to stalo. Tím se přece žívím, no ne?

Zatroubilo na mě přijíždějící SUV a předjelo mě na Constitution po druhé straně. Jen dva prezidenti podepsali tuhle Ústavu. Washington a Madison. Madison byl ze všech prezidentů nejmenší. A jako první byl předtím členem Kongresu Spojených st...

Udělal jsem myšku, abych mohl objet Mazdu RX-7 před sebou a brzdil jsem přední i zadní brzdou ze všech sil, co jich ve mně bylo. Skončil jsem tím, že jsem kličkoval mezi auty před sebou i za sebou. Červené světlo znamená stůj! Soustřed se, Bene! Tohle zvládneš.

Benjamine, čím dřív pochopíš hranice svých možností, tím líp.

Nejsi jako všichni ostatní, Benjamine. Nikdy jsi ani nebyl. Ani předtím, než... no, než se stalo to s tvou matkou.

Budeš mít ještě spoustu času najít si kamarády, až vyrosteš.

Diana byla moje kamarádka. A mohla být i něčím mnohem víc. *Byla by.*

Tohle přece zvládnou. Jen si musím vzít nějaký lék. Prostě se potřebuji dostat domů.

Na semaforu naskočilo zelené světlo. Narovnal jsem motocykl a vyjel.

Diana Marie Hotchkissová. Jméno Marie dostala po své tetě, Diana zase po babičce. Narodila se 11. ledna 1978 v Madisonu, stát Wisconsin. Hrávala volejbal a softball, na Střední škole Svatého srdce v Edgewoodu získala cenu pro vynikající studentku španělštiny a školu ukončila v roce 1995...

Někdo troubí. Troubí na mě kvůli něčemu, co jsem udělal. Co jsem provedl?

„Zavři hubu a nech mě na pokoji!“ zařval jsem. Nečekal jsem, že mi z auta za mými zády někdo odpoví, nebo že mě vůbec zaslechne.

„Zajedte s motocyklem na kraj a vypněte motor!“ zaduněl hlas z megafonu.

Koukl jsem do zpětného zrcátka a poprvé jsem si všiml blížících majáček. Tohle není našťvaný motorista.

Za mnou jede policajt. To by mohlo být zajímavé.

Kapitola 5

Zastavil jsem motorku na kraji vozovky a vypnul motor.

K první zaznamenané vraždě policisty došlo roku 1792 v New Yorku, což bylo tehdy v místech, kde se nachází dnešní Jižní Bronx. Pachatelem byl nějaký chlápek jménem Ryer z významné farmářské rodiny, který se tehdy zamíchal do opi-lecké rvačky. Chcete slyšet, co je na tom legračního?

„Tak co to dneska večer vyvádíte?“ zeptá se policista, který mezitím došel ke mně. Osvětluje mě hledáček namontovaný na hlídkovém voze, který míří přímo na mě.

Legrační na tom je, že jeden z policejních okrsků v Bronxu má sídlo na Ryer Avenue, která je pojmenována po té stejné rodině.

Dal jsem mu řidičák a doklady od motorky. Nejspíš už mě stejně vyhledal podle poznávací značky. Už ví, kdo jsem.

„Můžete si sundat přílbu, pane?“

Vlastně nemůžu. Ale stejně jsem to udělal. Podíval se mi pátravě do očí. Nebude to žádný příjemný pohled.

„Víte, proč jsem vás zastavil, pane Caspere?“

Protože na to máš právo? Protože máš právo zastavit, prohledat, prohmátat a zadržet, v podstatě koho si vzpomeneš, kdykoli se ti zamane? Protože jsi impotent, trpíš zácpou a jsi napoleonský transvestita?

„Kousek zpátky jsem měl trochu potíže s řízením,“ přiznal jsem.

„Málem jste způsobil nehodu,“ opravil mě. Pěstoval si knír připomínající řídítka. Nepůjčili si tohohle policajta z kapely Village People?

Nemyslím, že bych si někdy pěstoval na obličeji nějaký porost, a i kdyby ano, nikdy bych ho netvaroval jako řídítka. Spíš bych snesl dvoudenní strniště, jaké nosil Don Johnson v seriálu *Miami Vice*. To by bylo parádní.

„Než jste minul jediný blok, tak jste třikrát přejel střední čáru,“ sdělil mi.

Rozhodl jsem se trochu uplatnit svoje práva, než abych sám sebe obviňoval. A budu se modlit, aby se mě neptal, co vezu v batohu – například brýle pro noční vidění, použitý indikátor kouře a nějaké základní nářadí. Nebo použitý tělový krém, který jsem sebral z Dianiny ložnice.

Potřebuji se dostat domů. Musím získat čas na přemýšlení, abych to všechno rozluštil.

„Pil jste něco dnes večer, pane?“

Stojí docela blízko mě. To je jedno z rizik, když policista zastaví motocyklistu. Mohl bych z žertu natáhnout ruku a chytit ho za obušek nebo za želízka, které má na opasku, možná i sáhnout na zbraň zasunutou v pouzdře, ještě než by řekl *vdo-lek*. Nespíš by mu to ale nepřišlo moc vtipné.

Jestli ale bude příliš dotírat, možná bych to nemyslel z legrace. Snad už jsem se o tom zmínil, ale někdy nemůžu věřit ani sám sobě.

„Střízlivý jako mnich,“ odpověděl jsem. Ovšem když jsem vyrůstal, tak náš farář otec Calvin pil jako duha.

„Rozčílilo vás snad něco?“ zeptal se.

No, večer začal docela příjemně, když jsem úspěšně instaloval sledovací zařízení do domu ženy, kterou miluji. O něco později to nabralo obrat k horšímu, když spadla z balkonu a zabila se. *JAK BY SE TI TOHLE LÍBILO, POLDO?*

„Pohádal jsem se s přítelkyní,“ vysvětloval jsem. „Omlouvám se za to, jak jsem řídil. Bylo toho na mě trochu moc. Jsem ale úplně střízlivý a domů pojedou opatrně. Bydlím na Hillu, jen pět minut odsud.“

Dokážu hrát normálního, když je to potřeba. Nějakou dobu si mě prohlížel, koukal mi do očí, a pak mi řekl, ať zůstanu sedět na motorce a ani se nehnu. S mým řidičským průkazem a dokladem od motocyklu se vrátil k hlídkovému vozu. Nenajde nic zajímavého, nemám žádný záznam v rejstříku – tedy aspoň ne takový, který by tam mohl najít.

Ulyssese S. Granta jednou zastavili, protože jel příliš rychle na koni. Dostal pokutu dvacet dolarů a trval na tom, že ji zaplatí. Franklina Pierceho zase zatkli, protože srazil koněm starou dámu, ale obvinění bylo vzato zpět.

„Vy jste reportér,“ informoval mě policista, když se vrátil. „Pracujete pro *Capital Beat*. Už jsem vaše články četl. Proto se mi zdálo vaše jméno povědomé.“

Ve skutečnosti jsem korespondentem z Bílého domu, a taky mi patří celá společnost provozující *Capital Beat*. To je výhoda, když máte bohatého dědečka. Znamená to snad, že mi nevypíše pokutový blok?

Ani náhodou. Obeslal mě kvůli neopatrnému řízení a přejíždění střední dělicí čáry. Připadalo mi to jako dvakrát totéž, ale v té chvíli nebyla vhodná doba na diskuse o logice. Chtěl jsem jen, aby mě nechal jet, což taky udělal, ovšem s bloky za poru-

šení dopravních předpisů. To byla dobrá zpráva. Další dobrou zprávu znamenalo, že mě ten policajt jakýmsi bizarním způsobem uklidnil a přinutil mě vrátit se aspoň trochu do normálního stavu.

Špatná zpráva zněla, že jsem byl oficiálně lokalizován nedaleko Dianina domu ani ne hodinu po její smrti.

Kapitola 6

Nespal jsem, přesto mě navštívil sen: o pistoli na podlaze v koupelně, o ženě natažené na chodníku, o krvavých cákancích na závěsu v koupelně, o prázdných a mrtvých očích, o křiku, který nikdo nemůže slyšet, o kapce krve ve volném pádu, kdy zaujímá tvar koule, než bezhlučně dopadne na povrch.

„Diano,“ řekl jsem nahlas. Prudce jsem zvedl hlavu. Vstal jsem z odpočívadla v prvním patře a spěchal jsem po schodech dolů. Nezaslechl jsem její hlas?

„Diano?“

Prohlédl jsem kuchyň, obývací pokoj, koupelnu.

Venku pomalu ustupovala tma. Svítalo. Uběhlo sedm hodin a mně to připadalo jako sedm desetiletí, mučivých a bolestných. Celé tělo mám zalité potem a teprve se mi zklidňuje bušení srdce. Bolí mě ruce i nohy a sotva dýchám, jako by mi někdo stál na prsou.

Doběhl jsem ke vchodovým dveřím a vyhlédl klíčovou dírkou: přímo před mým domem parkuje malá bílá dodávka. Náhoda? Naproti přes ulici v Garfieldově parku se pohybuje několik raních běžců. Oskar, velký knírač mého souseda, močí na cihlovou dlažbu mé příjezdové cesty. Z velkých kníračů mám hrůzu. Lidi by měli chovat jen ty malé. Působí až nesmyslně, že mohou být tak obrovští. Z nějakého důvodu mi připomínají Wilforda Brimleyho. Tomu chlapovi je po celý můj život šedesát.

Prezident Johnson měl přinejmenším tři psy, vesměs bigly, a dva z nich se jmenovali On a Ona. George Washington choval foxhoundy, ale měl rád všechny psy. Během bitvy o Germantown jeho vojáci našli teriéra, který patřil britskému generálu Howeovi, jeho zapřísáhlému nepříteli. Vojáci si psa chtěli nechat jako válečnou trofej, ale Washington jej vykoupal, nakrmil a potom vyhlásil zastavení palby, aby jeden z jeho mužů mohl pod bílou vlajkou pejska převést přes frontu a vrátit ho majiteli. Roosevelt měl psa, kterého bral pokaždé...

V té chvíli se jakoby odnikud zjevil kluk a hodil mi ke dvěřím noviny.

Shýbl jsem se, což nedávalo smysl, pak jsem kluka s novinami proklel – však ještě dostane svoje, a nebude to dlouho trvat – a nakonec jsem usoudil, že jsem si včera v noci asi přece jen měl vzít léky. Teď na to ale není čas. Musím odsud vypadnout.

Napřed zajdu do sprchy, protože smrdím potem a vanilkovým tělovým krémem z Dianiny skříně. Řekl bych, že ho žena použije jen tehdy, když má doma někoho dalšího. Calvin Coolidge měl rád, když mu při snídani v posteli vtírali do hlavy vazelínu. „Vaseline“ je druhá nejlepší písnička od Stone Temple Pilots, hned po „Interstate Love Song“. Asi jsem si včera večer měl vzít ty pilulky, ale nesnáším jejich vedlejší účinky, čili lehkou nevolnost, zvonění v uších a taky, ehm, impotenci. *Pomohou vám, abyste nepoklesl, a zabrání tomu, aby se vám postavil.*

Ne že by v téhle chvíli byla impotence mým problémem číslo jedna. K tomuhle úsilí taky potřebujete mít doma někoho dalšího, aspoň to tak bylo, když jsem si to naposled ověřoval. Měl jsem sex s osmi ženami celkem v devětadevadesáti případech. Nejkratší soulož – od přede hry k vyvrcholení – trvala tři minuty a přibližně čtrnáct vteřin. Říkám *přibližně*, protože je jaksi nepohodlné hned civět na stopky, takže to musíte odhadnout: pět vteřin trvá vytažení a pět až deset vteřin, než jí složíte poklonu a můžete se kradmo kouknout na zápěstí.